

вием каквито и да е определени заключения върху връзката между охолността или мизерията със продължителността на човъшкия живот.

Отъ числата за боледуванията на столътниците се налага заключението, че броятъ на боледувалитѣ е много по-малкъ отъ онзи на неболедувалитѣ или на лекоболедувалитѣ. Но и въ тоя случай е мжно да се установи дали изследванитѣ индивиди сж достигнали висока възраст, поради това, че не сж боледували или че добрата физика на столътниците е причината, поради която тѣ малко сж боледували.

Числата, които се отнасятъ до начинитѣ на храненето на столътниците, така сжщо не представляватъ една база за прецизни изводи.

Като се откажемъ отъ неосществимото намѣрение да добиемъ точни причинни формули, ние можемъ, съ помощта на числата, съ които разполагаме, да проследимъ донегде влиянието на нѣкои фактори върху продължителността на човъшкия животъ. При това поставяне на въпроса ние констатираме, че чешмената вода е едно по-благоприятно условие за дълговѣчността отъ кладенчовата, че пшеничниятъ и смѣсениятъ хлѣбъ иматъ по-голѣмо значение за дълговѣчността, отколкото царевичниятъ и ръжениятъ. Ние установяваме, така сжщо, че вегетарианската храна е единъ благоприятенъ факторъ за дълголѣтието, че смѣсената храна е единъ значително по-малко благоприятенъ и че чисто месната храна е единъ неблагоприятенъ факторъ за човъшкия животъ: особено показателни въ

тоя отношение сж числата за селскитѣ столътници, при които срещу 95 случаи на вегетарианство, ние имаме само 1 случай на преимуществено месна храна. Колкото се касае до влиянието на киселото млѣко върху продължителността на човъшкия животъ, за това ни говори донѣкжде само фактътъ за голѣмото число на столътниците при овчаригѣ. Но и при тоя случай е невъзможно да се установи доколко продължителността на живота се дължи на употреблението на киселото млѣко и доколко на другитѣ фактори, а именно: наследствеността, постоянниятъ контактъ съ природата, умѣреното ниво на потребноститѣ и психическото равновесие. Ние виждаме, така сжщо, че числото на столътниците, които сж употребявали умѣрено спиртни питиета е четири пжти по-голѣмо отъ числото на ония, които не употребяватъ такива. Но по отношение на тютюна се констатира обратното: числото на пушачитѣ е повече отъ два пжти по-малко отъ онова на непушачитѣ.

Но всички тия констатации нѣмагъ пълната си доказателна сила, защото тѣ почиватъ върху числа, които ни показватъ разпределението на масата на столътниците, но не ни показватъ отношението между честостта на признацитѣ въ масата на столътниците и въ цѣлата маса на ония поколѣния, къмъ които принадлежатъ столътниците. А такива числа е невъзможно да се получатъ, защото е неосществимо да се постави една достатъчно голѣма маса индивиди, принадлежащи къмъ една и сжща генерация, подъ наблюдение, което би продължавало нѣколко десетилѣтия.